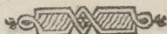

 Attende Brev.

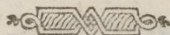
Valsen til So'rmin.

Endelig har Grevinden af Orville taget Masquen af og ladet sig see i sin rette Skikkelse, og uagtet at Dorfan, som jeg med Glæde vilde lade mit Liv for, er et Rov for de grummeſte Følelser, saa kan jeg dog neppe holde mig fra at lade min Glæde bryde ud; thi midt i de grumme Modgangs Skyer, der synes at indhylle hans beste Dage, bliver jeg en frembrydende Straale vaer, der forviffer mig om, at see ham saa lykkelig, som jeg onsker ham, og hans retsindige Hierte fortæner. Naar Solen stikker meget varm, betyder det almindelig Regn og ondt Veyr; jeg gruede altsaa i mit Hierte ved Middags-Bordet for Følgerne af den Mildheds Straale, som fra Grevindens spillende Dyne stak med den meest fortærende Heede lige hen paa Dorfans Hierte; men Himlen see Tak! den trak det Uveyr efter sig, som jeg længe havde onsket, og næsten begyndte at tvivle om, at der nogenstade vilde bryde løs, siden de sammentrofne Skyer ideligen fordeelde sig, og viiste den klare Himmel. Nogle Timer efter vi havde spist lod Baronessen mig hente for at bede mig at holde Dorfan fra Grevinden, siden hun var i en Forsatning til at begegne ham snart. Hvor lidet dette stemmede overeens med min Plan begriber du selv, men om jeg ogsaa havde villet, saa stod det dog ikke i min Magt; thi han var gaaet hen til Grevinden da jeg

Jeg gik ind til Baronesse. Efter at hun altsaa havde sagt mig, at hun Morgenen derpaa vilde begive sig paa Hiemreisen, og bedet mig at foreslaae Dorfan at besøge hende, saa gik jeg fra hende for at søge ham op. Een af Dienerne sagde mig, at han var nyelig gaaet ud i Hagen, jeg tog altsaa samme Vey, og sandt ham i et af Lykhusene i meget dybe og tungsindige Betragtninger. Ved Bordet havde Grevinden udvalgt ham til at kiøre ud med sig; jeg stillede mig altsaa ganske fremmet, og spurgte i en ligegyldig Tone: om han ventede paa sin Skoonne? Den Venten vilde være meget forgieves, svarede han mig i en heftig Bevægelse: O Balsam! hvor stærk forblinder dog ikke Kierligheden vore Synne; thi dine, som vare befriede fra den farlige Tilbøielighed der beherskede mig, de læste tydeligen i Grevinden af Drvilles Hierte. Hvad vil du sige dermed, sagde jeg, jeg har aldrig troet at see vissere Kiendetegn paa hendes Aigt for dig, end de hun gav dig i Middags; er der forefalden noget siden? Forstaaen mig for denne gruelige Fortælling, min Ven! sagde han; thi alt hvad jeg kan sige dig er dette: at hun har givet mig de meest nærgaaende Beviiser paa, at hendes Hierte er ligesaa haardt og umenneskeligt, som jeg ansaae det for at være ømt og ædelmodigt. Og det kan krænte en saa fornuftig Mand, som du er, sagde jeg, bør du ikke meere glæde dig over at have faaet Synene opladte? Men hvor smerteligt er det ikke, sagde han med en Røst, der gik mig ind i Sielen, at undertrykke en heftig og stærk beskæftet Kierlighed! Hvem forlanger dette af dig, min kiære Dorfan, sagde jeg, ney tværtimod, for din egen Lyksaligheds Skyld, bør du af alle Kræfter søge at vedligeholde den,

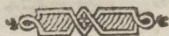

den, og Hvordan! brod han meget heftig ud, anseer du mig for saa nedrig, at Grevindens Foragt Bevægelsen over denne Forestilling hængede hans Tunge, og jeg sagde: Her tales kun om din Kierlighed og ikke om Grevinden; thi jeg skal kunde overbevise dig, at du aldrig har elsket hende. Du havde gjort dig en Forestilling om alle de Dydigheder og Tillokkelser, som et dydigt, ædelt og sølende Hierte begaver et Fruentimmer med, i denne Forestilling forelskede du dig og din Længsel efter Originalen til det Portrait, der var dannet af dig selv, bevægede dig til at troe at have funden det i Grevinden af Orville. Men da hun ikke besidder en eneste af alle de Dyder du tiltroede hende, saa var det ikke heller hende du elskede, men Fruen Henriette under en fremmet Skikkelse. Hun besidder alle de Egenstaber, som du setter Priis paa, i den største Guldkommenhed; hun er det, som en viis Skaber beskikkede Fruentimmerne at være: en venlig og kierlig Troster i alle Bekymringer, der ved den sømteste Deeltagelse forlindrer og husvæler alle Livets Besværligheder, og for hende er det, at du skal vedligeholde den Omheds Lue, der er antændt i din Varm. Jeg nægter ikke, svarede han, at jeg jo har opdaget større og virkelige Fortjenester hos Henriette; end jeg af hendes daglige Omgang nogensinde havde tiltroet hende; ja, jeg skylder hende endog den Forbindelighed, at hendes Tantes Forhold ikke rørte mig saa stærk, som det vilde have gjort for nogle Dage siden; thi det, jeg saae og hørte om Henriette, havde allerede braagt mig paa de Tanker, at den sande Dyd søger at undgaae endog det mindste Skin af Pralerie, siden den har sin Lon i sig selv; men sige mig om jeg er i en Forsatning

ning til at søge at vinde en dydig Piges Kierlighed? Din Forsatning, svarede jeg, vil sikkert blive god, den ene Lykke forvissrer mig om den anden; thi Tyrstens upartiske Dye vil ikke blive vanskeligere at aabne end dit partiske. Imidlertid bør man søge at betage Grevinden sin Triumph, og da Baronessen i Morgen tiilig reyser herfra, saa synes mig at vi gjorde vel i at følges med hende; saa kunde du ikke allene have Leylighed at lære at kiende Henriette og tage din Beslutning, naar du saae Sagens Udfald, men det vilde endog krænke Grevindens Forsængelighed, naar du foregav at reyse bort for at følges med Baronessen. Det er umueligt, svarede han; thi for det første vil jeg ingen Nat blive meere paa denne afstyelige Gaard; og dernæst vil jeg ikke sette mig oftere i Fare for at være en ubelejligh Giest hos nogen, førend jeg veed hvad min Skiebne skal blive. Begge disse Indvendninger, svarede jeg, ere meget let hævede; Forvalteren overlader os med Forsynelse en Seng i Nat, og du fornermer Baronessen høyligen om du troer, at hun er Grevindens Søster i en moralsk Forstand; thi hun har ikke allene paa det indstandigste bedet mig at formaae dig dertil, men hun igientager ganske vist sin Begiering til dig selv, og jeg har lovet hende at bringe dig med til at drikke The. Førend han kunde komme til at svare blev jeg Melicourt vaer at komme hen imod os; jeg bad derfor Dorfan at bevæbne sig med al sin Standhaftighed, paa det Melicourt ikke skulde faae noget at glæde sig over. Han gjorde ogsaa, men desuagtet nærmede Melicourt sig til ham, med disse Ord: Bevare os vel Herr General! Hvad er der modt Dem, og hvilke mørke Styer er der ikke oppe i Deres Ansigt,

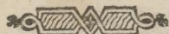
De

De har dog vel min Komme ikke foraarsaget? Denne Tiltale sagde mig tydelig nok hvad han kom for; thi havde han ikke vidst hvad der var skeet, saa havde han sikkert ikke kundet see det. De tager Fejl i Deres Formodninger, min Herre! svarede Dorsan; der er slet intet uvertet eller ubehageligt mødt mig, og jeg vidste ikke hvorfor Deres Komme skulde giøre nogen Forandring i mit Ansigt. Det er Herr Melicourts Overbeviisning hos sig selv, tog jeg derpaa Ordet, at fortiene mere end Ligegyldighed af dig, som venteligen er Ursagen til, at han troer at blive nogen Forandring vaer. Er det ikke saa, min Herre? Ufeylbarlig, svarede han; og den Deel jeg tager i alt hvad der angaaer Dem, voldes maaskee at det synes mig, at De ikke er saa munter, som De var ved Bordet. Det er ganske naturligt, sagde jeg, at Munterheden forgaaer, naar man vil forlade sine gode Venner. Hvad! vil De forlade os, sagde Melicourt med en paatagen Forundring; hvad er Ursagen til denne Beslutning? Deels, svarede Dorsan, den Forsnyelse at følge Baronessen hjem, og deels den Uroelighed jeg er i, indtil jeg faaer Ende paa min Sag. Det kan nu ikke vare længe, sagde Melicourt med den Ondskabs fuldeste Glæde i sine Øyne; forend De maat faae Udfaldet at vide; thi det kan dog ikke være Dem ubekendt, at der er gaaet Dom i den i Formiddags. Det kan aldrig være mueligt, raabte Dorsan meget heftig, at en Sag kan tages op til Doms, uden at give den Anklagende Tid at fralægge sig Beskyldningen. Det er som jeg har den Ære at forsikre Dem, sagde Melicourt, jeg fik et Brev i Aftes, hvori man tilskrev mig det, som det nyeste der var i Byen, og tillige at det var skeet efter

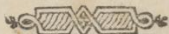
Eyrstens

Fyrstens udtrykkelige Befaling. Da jeg merkede, at Dor-
san ikke var i Stand til at sige et Ord meere, saa sagde jeg
med al den Gølelse af Glæde, som det var mig mueligt at ud-
trykke: Dersom De vidste, Herr Melicourt! hoor betydelig
denne Tidende er, og hoor ønskeligt et Udsald jeg har Marsag
at haabe af denne uventede Dom, saa havde De sikkert med-
deelt os denne Efterretning med lidt meere Vaersomhed. Hvor-
for det? spurgte han i en slags Forvirring. Forbi, svarede
jeg, og saae ham stift i Dynene, en pludselig Glæde ofte kan
have skadelige Følger, og deres Hensigt har vist ikke været at
vilde giøre Ondt, det tænker De for vel til. Da jeg kiender
Deres store Philosophie, sagde han med et haanligt Emil, saa
vidste jeg ogsaa forud, at Indtrykket af Deres Glæde maatte
kun blive maadelig. Derpaa bukkede han sig paa en meget
skiodesløs Maade og gik sin Vey. Han var aldrig saa snart
ude af Lyshuset, førend Dorstan kastede sig ned paa en Bænk,
som et Menneffe, der er ganske uden for sig selv; jeg gik
hen til ham, tog hans Haand og sagde: Nu min Ven! hvor-
ledes er det? Fat dig dog. Min Gud! raabte han, hvilken
umenneskelig Behandling, og hvormed kan jeg have fortient
den. Men hvad er det du beklager dig over? Veed du, om
det ikke er til dit eget Beste at man handler saaledes? Det
skulde være til mit Beste, sagde han med Bitterhed, at man
nægter mig den Ret, som der bliver den groveste Misbæder
bevilget? Thi endskiont Misgierningen er beviist ved Vidner
og egen Tilstaaelse, saa gives ham dog et Forsvar, og mig
fælber man Dom over, uden at jeg maae retfærdiggjøre mig.
Jeg nægter dig ikke, sagde jeg, at Omgangen er uhort; men

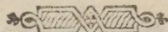
just derfor bør du saa meget desfor haabe et godt Udfald af den. Gyrstens milde og faderlige Hierte kan aldrig tillade ham at øve Uretfærdighed imod den ringeste af sine Undersaatter, end sige imod en Mand, hvis Dyder er ham bekiendt og som han har elsket saa inderlig. Det forekommer altsaa mig ganske troeligt, at han har undersøgt dit Svar til Commissionen noyere, og da han af det har seet, at du med en stor Deel af dine Officerer kan bevidne, at du for at redde Cassen, mistede alt dit, saa har det tillige overtydet ham om, at du var vis paa, at der ingen Mangel var i den; thi ellers kunde du jo ved at forsvare den med mindre Hestighed frietaget dig for Regnskabet. Meget godt, svarede Dorsan, naar man ikke kunde sige: at jeg havde været tvungen til at gjøre det, paa det mine Underhavende ikke skulde anklage mig for at kunde have ræddet Cassen, om jeg havde villet. I øvrigt er det ikke min egen Ulykke, som ved denne Lejlighed rører mig saa stærk, som de, der forstaaer mine elendige Medborgere. Jeg havde bereed mig paa at være ulykkelig, men jeg kan ikke uden den heftigste Smerte see, at den sømme Landsfader, den beste og retsindigste Gyrst kan forleedes til at begaae den største Uretfærdighed. Hvad kan det hielpe de ulyksalige Borgere at være blevne befriede for udoortes Fiender, naar de skal være et Rov for Begierlighed, Falskhed, Underfundighed, Hyklarie og alle muelige Laster, der i menneskelige Skikkelser og under Dødens Maske søger at forblinde Gyrstens Øyne, og bemestire sig hans Hierte. Disse Tanker, svarede jeg, ere den ædle Dorsan værdige,

værdige, men da de allene kan tiene til at sørge din Kummer, saa søg at adspredde dem; og lad mine Foresillinger finde Sted. Du skylder din egen Stoltthed at gribe efter alle Ting, om det ogsaa var et Skyggeværk for at synes roelig, saa længe du er her; og kan du ikke bringe det dertil, saa begiv dig i det mindste herfra og følg med mig til Baronessen; thi det er uartigt at lade hende vente længere. I denne Begiering søyede han mig, og Baronessen tog imod ham med den skiemtsomme Bebrejdelse, at hun aldrig havde tiltroet General Dorfsan den Forsængelighed at han kunde lade to Fruentimmere vente saa længe paa sig, for at lære dem at sætte vedborlig Priis paa hans Selskab. Min lange Udeblivelse Frue Baronesse, sagde han, har en ganske anden Aarsag; thi den reyste sig af en Tvivl, om en dømt Mand ikke var Deres Selskab alt for uværdig. Hvad! sagde Baronessen, er der alt gaaet Dom i Deres Sag? Ja, svarede han, saa vidt har mine Efterstræbere bragt det. Men Indholdet af den er mig endnu ubekendt. Henriette nærmede sig ham, og sagde med et Ansigt der viiste hendes ganske Siel: Ey Herr General! saa kan det jo ligesaa snart være Deres Venner som Deres Fiender, der har bragt det dertil. Naar har en forfulgt Mand Venner, min deylige Frøken! spurgte Dorfsan? Den, svarede Henriette, som kun finder Dem naar han er i Lykken, eyer efter mine Tanker slet ingen, og det kan umueligt være Deres Lod; men at de ikke veed hvor stort Antallet er, er ogsaa meget naturligt; thi De har maaskee ikke kundet viise Dem det, uden ved Ord; og disse har

Falskhed saa ofte misbrugt, at Oprigtighed undseer sig ved at tage sin Tilflugt til Dem. Jeg veed endog, tog jeg Ordet, at han har Venner, som har søgt at giøre ham vigtige og væsentlige Tjenester, men jeg forbeholder ham denne Opdagelse til en Trost, om han ikke skulde være vedersfaret al den Ret, som ham tilkommer. Værdige Personers Følelse over vores Vanheld, sagde Dorfan, giver Kræfter til at bære den; det vilde altsaa blive mig en stor Lindring i min Ulykke, om den dydige Henriette vilde ynkes over mig. Hun svarede ham: Det haaber jeg aldrig at faae Leylighed til; thi om det endog gik saa ilde, som det kan, at man berøvede Dem Deres Værdigheder, saa veed jeg ey, om man ikke snarere burde lykønske end beklage Dem; ikke i det allene, at De blev befriet fra Forretningernes svære Byrde; thi den troer jeg lettes en retskaffen Mand ved den Gødhed at fremme de Ringers og Undertrykkes Vel; men ved at undgaae alle de Forhindringer, som Ondskab og Rænker kaster i Vejen til at afværge alt det, der er godt og nyttigt. De har fuldkommen Ret Kroken! sagde Dorfan; men hvad kan troste en ærefier Mand over Forliset af hans gode Navn og Rygte? Deres Herr General! er alt for vel stadfæstet, sagde Henriette; til at De kan have noget at frygte for det; thi alle Veltænkende veed, at De har skaanet saavel Fiendens som Fyrstens Undersaatter for alle de Byrder, som ikke vare høyst nødvendige, og hvilket Beviis skulde kunde omstøde den Slutning: at den Mand, som ikke vilde vertige sig, hvor han kunde giøre det ustraffet og med væbnet Haand, kunde det endnu

endnu mindre falde ind at giøre det paa en Maade, som han kunde kræves til Regnskab for. Kan altsaa Ondskab naae den Seyer at de sælges i Mangel af Beviiser, saa affiges i alle Rettskafnes Hierter den Dom: at de i Kraft af Overbeviisningen om Deres egen Redelighed, har brugt Siel og Arm til Deres Medborgeres Sikkerhed, og derover glemt at forskandse dem selv imod Ondskab og Esterstræbelse. Men naar jeg undtager Dem og Deres Frue Moder, sagde Dorfan, hvor skal man da finde flere Personer af saa rar en Tænkemaade? I mit Naboelaug, Herr General, sagde Baronessen, beviis mig den Godhed at følge med mig, saa skal de finde Mennesker, der medens Lykken smilte de til Dem, ikke havde nærmet sig dem af Frygt for at blive anseete for Hyllere; men i Modgangens Tid vil giøre sig en Væere af at legge den Hengivenhed for Dagen, som de skylder deres egen og Landets Velgiører. Dorfan tog meget erfiendtlig imod Tilbudet; og imedens jeg gik hen at bestille os Natteleye hos Teller, gjorde Baronessen og Henriette ham bekendt med de fleste af deres Venners og Naboers Characterer, og især beskrev Henriette ham sin Sophies hyperlige Egenstaber, og de Fordeele hun havde hendes Venstabs og Umgang at takke, med saa megen Varme og Gølelse, at Dorfan da vi vare allene tilfiod mig, at jeg ikke havde ladet Henriettes gode Egenstaber vederfares den vedborlige Ret. Saa snart Dorfan i Morgen har sagt Grevinden Farvel, saa begiver vi os paa Veyen, men endskiont det synes, at dine Ønsker om at kiende Dorfan personlig er paa det nærmeste til at blive opfyldt, saa sæt ikke al for stærk Lid dertil, det

ahner mig, at det ikke skeer saa hastig endnu, men at en uventet Forhindring vil endnu paa nogen Tid holde mig fra at forsikre dig mundtlig med hvor stor en Hengivenhed Jeg er

Din

uforanderlige Ven
Valsan.

Mittende Brev.

Melicourt til Tourville.

Helvede og alle dens Furier raser i mit Bryst; alle mine med saa megen Røye anlagte og med saa megen Lyst udførte Anslag ere kuldkastede, og have allene befordret min egen Undergang. Dog dette skulde ikke smertet mig, dersom jeg kun havde draget Dorsan i Fordærvelsen med mig; men forestil dig engang hvor græffelig mine Piinsler maae være, da jeg i Steden for at skade ham og bringe Foragt over hans Navn, har hævet hans Ære til den høyeste Spidse, beklædt ham med Premier- Ministerens Værdighed, og gjort ham Tyrsten tusende gange fierere og dyrebareere end han nogensinde har været ham. I Sandhed han havde aldrig havt nodig at forsynde mig sit Ansigt og Hoffet, Harmen over at være Vidne til Dorsans Triumpf og den Røgtelse der vil blive bragt ham, havde været nok til at holde mig derfra: Var der endda kun bleven et Glimt af Haab tilbage for mig, om nogensinde at
saae